

מיכתבים

יודע שהן לא מתכוונות ממש אליך, וזה יכול להיות כל אחד אחר — אובייקט למטרה כלשהיא. אתה מבלה, נהנה מה רשם, וממשיך לחפש.

אתה בנאדם, לא אפילו וגם לא ציף לופ, לא פרופסור עמוס תארים אך גם לא בער. אינך חרד גואשות לתדמית הגברית וגם לא חושש ללא הרף ממה שאומרים עליך, אלא עושה מה שאתה באמת רוצה לעשות. יודע המון דברים וכל הזמן רוצה לדעת עוד. אשה בשבילך זה לא סוכנות-בית + שירותי מיטה אלא בנאדם. כמוך. אתה מחפש שותפת לחיים כדי להתחלק עמה במה שיש בך ובה. ואתה גם יודע שישנם דברים שיאשרו תמיד רק שלך ורק שלה.

אני יודעת שהתחברתי נמצא והגיע הזמן שניפגש. מספיק להסתתר ולחגוג במעגלים זה סביב זה. אני מוכנה לך להתראות. במחשבה שניה אני כבר מצטערת שלא נתתי לה פרס. אז אני נותנת.

בעקבות שבוי

"תופתעי לקרוא כי הפכת להיות כומר" הוידוים של כל שכבות החברה הישראלית. כתוב לי (2/35) מאחד המושבים בדרום. אבל הוא לא פונה אלי כאל כומר או נזירה. אלא כאל יועצת. הוא צעיר ממוצע-תימן, בן 23, אחרי צבא שחיו לא היו סוגים בשושים, למרות שהוא "מבלה הרבה, בפרט עם בנות". את מה שהוא רוצה להגיד לך, הוא אומר בחרוזים:

אם תתפסו אותי לפעמים שאני נפוצה כמו טוטו מרוב גאווה, זה ביגלל שבו עות כמו זה, כשאני מוצפת מיכתבים, שכל אחד מהם הוא תענוג בפני עצמו. מכל פינות הארץ, כולל מקומות שאפילו לא הייתי בהם, מכל המינים — אבל בעיקר החכמים והטובים, המוכיחים לי שאני לא עובדת על ריק ושיש שכר לעמלי. אז בלי בירורים, לעניין.

זה לא זה כמו שזה

אני ביכלל מיותרת בשביל (1/35). בי קושי היא פטרה אותי בהערה שהיא כבר נורא עייפה ואם תקרא את מה שכתבה בבוקר, היא ביכלל לא תשלח את המיכתב הזה אלי. אתם מבינים, זאת היא שעושה לי טובה שהיא כותבת!

אבל אתה המיכתב עצמו היא משגרת אליך:

"אף פעם לא פגשתי אותך, אבל אני מכירה אותך. אני יודעת שאתה קיים וגם אינך רחוק — בארץ אחרת או פלנטה אחרת. אינך מלאך גם אני לא. אתה פשוט בנאדם כמוני."

אתה גבר בשנות השלושים שאינו נשוי וגם אינו בטוח שרוצה להיות כזה. בגלל שאתה יודע שזה לא זה, כמו שזה, לא אמיתי, לא כן, העמדת-פנים, נצלני, ריק מתוכן.

"אך אתה עדיין מחפש אותה, כדי לבנות איתה חיים בצוותא, חיים אמיתיים טובים ומלאים. אתה פוגש הרבה מהן, מאוד נחמדות, מאוד משתדלות, אבל אתה

מיכתב פרס

חיבור על אנשים יפים

יש כאלה הכותבים אלי כדי להרוג את השעמום או לברוח מהבדידות. יש כאלה שסתם רואים בי שדכנית. אבל (5/35) חושבת שאני מין סנטה קלאוס כזה, בלי זקן, המחלק מתנות ופרסים לכל מי שרוצה בכך. היא עשתה מחקר, הקטנה, וגילתה שבסך הכל זה לא קשה במיוחד. כל מה שצריך כדי לקבל ממני פרס זה "להתאמץ טיפ-טיפה כדי למצוא-הן". אז היא עשתה את המאמץ. ומה אני אגיד לכם? אין מה לדבר. היא מצאה-הן.

היא בסך הכל בת 18 פלוס הקטנה, ושכל יש לה כמו לבת שישים מינוס. לא מזמן היא סיימה את חוק לימודיה וכבר היא נורא עצובה שהחופש מסתיים והמדים הצבאיים כבר ממתנים לה באישהו מקום. אז לפני שזה קורה לה היא היתה רוצה להספיק לפגוש עוד כמה, מה שחיא מכנה "אנשים יפים".

מה זה "אנשים יפים"? אתם שואלים. לא תפסתם אותה. היא יודעת בדיוק למה הכוונה.

"אני מאוד אוהבת להכיר אנשים יפים. וכמה שיש זה עדיין לא מספיק לי. 'יפים' זה מושג יחסי לכן כדאי וראוי שאסביר את משמעותו לגבי, לגבי, אנשים 'יפים' הם במיוחד אלה בעלי היופי הפנימי, כאלה היודעים מה להגיד, איך ומתי. ועוד: כאלה, בעלי יכולת רצון לתת את עצמם כי הרי למען חיים טובים ומאושרים יש צורך בפיתוח מחשבה ובנכונות להקריב, במקביל לקבלת ערכים משכננד. 'אדם יפה' כזה, גם מסוגל להבין דברים, לאהוב ולקבל בשמחה גם את היפה וגם את האפורורי והשיגרת, להשלים ולהתפשר עם אנשים ולמצוא את הפיוט והיופי."

זהו. שתדעו. ואם לא היה לכם עד עכשיו כאב-ראש, אולי היא תצליח לסדר לכם.

"יש עוד הרבה דברים שאני מחפשת באנשים," היא מגלה לי, "אך הנייר קצר. בחרתי לכתוב דווקא על 'אנשים יפים' מפני שדווקא אלה שנראו לי כך בתחילה, איכזבו אותי קצת מאוחר יותר."

בכל זאת היא רוצה לנסות עוד הפעם. על עצמה היא לא מגלה הרבה, פרט לזה שהיא כבר אסירית-תודה לכל אלה שמאחלים לה שירות קל, מהיר ובעיקר מעניין. "רגע, רגע! מי ביכלל מאחל לך את זה? טיפוס! אני אומרת לכם."

מיכתב-פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחיו בפרס — חבילת תמרוקים ומוצרי-יופי מתוצרת חברת הדס, בשווי של 200 ל"י (לפני מס-ערך-מוסף). מתנת חברת הדס. הפרטים נשלחים לזוכים בדואר.

"לא גדלתי ככל הנערים / כי חסר הייתי את ההורים. / לא שמתו והשאירוני יתום. / אלא השליכוני לעולם שר-כולו חלום."

"חיוך אבהי מעולם לא ראיתי / גם מרגוע בחיק אם אוהבת מעולם לא מצאתי / האם התאכזרו אלי? תשאלוני / לא! תשובתי, כי גדלתי בבית עוני. מועקת הלב שהתפתחה בי / מאימת לפוצץ את ליבי / מעולם לא היה לי כותל' להתוודות ולפרוק מכאובי לב / כך שנותרו אצלי תמיד והורסים אותי ללא רחם."

"הרי, שמחת-חיים, חדותי / התואילי להאיר לי פנים חמדתי / ואיך אוכל להישיג ולתפוס? / ולקחת את שגולת ממני — אושר לעצמך."

זה לא בדיוק ביאליק וגם לא שבוי, אבל הוא רק בתחילת הדרך.

געגועים ליציב ואמין

הבדידות זו לא המצאה של (3/35). היא יודעת את זה ולכן אינה מתכוונת לרשום עליה זכיויות-יוצרים. לעומת זאת יש לה כמה רגעים-שפל, ואחד מהם גרם למכתב זה.

"אני יודעת שאני צריכה, לצאת מזה,"

במרכז. מכך כבר ניתן להבין שיש כאן עניין של טיולים במרכז הארץ ובצפונה ובהכרה מקרוב של עם קרוב גיאוגרפית, אך רחוק רגשית.

"היות והאדם נולד עיף וחי כדי לנוח, אז אני נח ביום, כדי שאוכל לישון טוב בלילה. בתשובה למיכתב הראשון אצטרך להשקיע את מיטב כישרונותי. תנאי הקבלה אינם מיוחדים במינם, לפי תורת היחסות של איינשטיין: לשהות שנתיים במחיצת בחורה נחמדה — מרגשים אותן כשתי דקות; ולשהות שתי דקות ליד בחורה... מרגשים אותן שנתיים. בליצור, אני רוצה לשהות שנתיים שארגיש אותן כשתי דקות. אני באמת אוהב, אבל אין לי את מי."

בת 16 במאי

משהו אמיתי היא (6/35) אורגינאל. "המון זמן רציתי לכתוב לך, אבל פשוט לא היה לי האומץ, הזמן והנושא המתאים. אבל עכשיו מצאתי את כולם. אני חושבת שאת די מבוגרת (צדקת בתי, צדקת) וכבר ניסית את הנושא שר-נקרא מין (עוד פעם הצדק איתך). אני לא ניסית את זה וגם מקווה שלא אצטרך לנסות את זה (וכאן את כבר לא

מיקסר של שטויות

לא יודעת למה זה בא לי. אבל שלחו אותו אלי. שיהיה. לפני חודש או יותר, שלח מישהו לשמעון גטה ממצפה-רמון את הדבר הבא. שנקרא בשם מחשבושיר. זה או זו ששלחה לו את זה, שכחו לרשום את שמם. הוא מאמין שהשולח/ת מכירים אותו ושייכים גם הם לחוג קוראי העתון. אז הוא רוצה לפרסם דרכי את המחשבושיר הזה, כדי שהכותב יצור עמו את הקשר, לפי הכתובת ת.ד. 213, מצפה-רמון.

וזה דבר המחשבושיר: הקפה שלי, / הצרות שלך, / אהבות שלי, אהבות שלך, / מיקסר של שטויות / שחור כשלא רואים נכון / לב בתוך הכיס / חלומות עם עור חיזור / וקישקיש עם יעל ואלטון באוויר. / הכל יפה. מסורף ומכושר / סודות ושקרים, בגידות ושירים, / מיקסר של שטויות. / באים והולכים, צוחקים ומעשנים, / תקליט שמסתובב, / מטרה וחצים ועצלנות באמצע...

העכשיו עוד לא הגיע לאיזור החם, / אולי אין לו דם והוא פחד, / ששון הוציא לי את האוויר / אלי לא אוהב אנשים ששואלים / אתה עוד מעט בא, אני עוד מעט הולך / אתה חוזר מחייד, אני הולך לא מחייד, תקליט מסתובב / שושנה זה דבר אדום למעלה / ועוקף כשדורצים ללסוף, / היא לא אוהבת שילטפו אותה / נכון, מיקסר של שטויות. / סטיוארט אולי מפליג לחופש / אבל אני נשאר לחודש / וזאת רק ההתחלה. אתם תראו שבסוף יאסרו אותי על פירסום הודעות בצופן למרגלים.

כל כך צודקת) פתאום, סתם ככה, הבנתי את כל מה שמסתתר מאחורי המילה הר-זאת. איך זה קרה זה סיפור ארוך ואני גם לא מעוניינת לספר לך (כאילו שאני מעוניינת לדעת).

וכאן פתאום פרח ממנה העניין הזה עם המין והיא נעשית לי רומנטית.

"בכל החלומות שלי אני חולמת על הר-טיפוס שיהיה עליז בזמן הנכון ושקט ורציני בזמן הנכון. שנערוך מסעות בכל הארץ (כמובן, בלי מין) ובמיוחד נטייל לאורך חוף-הים בעת השקיעה. אבל אני מבינה שאלו רק חלומות של הגיל הזה. במאי (והיא לא ציינה באיזו שנה) אחיה בת 16. תמיד צוחקים עלי על החלומות האלה, אבל אולי במציאות קיים אחד כזה. (שלא יחשוב כל הזמן על מין!)."

טוב, אז עכשיו תשמעי בתי, את בטח תקבלי המון מיכתבים מכל מיני חברים, שיספרו לך איך זה בדיוק, בול, גם החי-לום שלהם לטייל לאורך חוף-הים בעת השקיעה. והם יעבדו עלייך, אל תשאלני. ימלאו לך את הראש בסיפורים איך מין זה ביכלל לא השטח שלהם ואפילו לא מעניין אותם ביכלל. אז מאלה, תשמעי לי, תזהרי במיוחד. ובמיוחד במיוחד, תזהרי מעצמך. יש לי הרגשה שאת הולכת לסבך מישוהו. תזכירי לו כל הזמן ש'16 ימלאו לך רק במאי.

מיכתבים לפירסום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכותבים במדור זה לשלוח במעטפה נפרדת, על העטמפה ה-חיצונית יש לרשום את הכתובת העל-ואילו על גבי המעטפה הפנימית — מבר-יילת בבול של 50 אגורות — יש לרשום את מיספרו הטידורי של המכתב בילבד.

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך

חוץ מאתנו - adas

תכשירי יופי לזוכים במדור